

EGY FOTÓ EGY TÖRTÉNET

Azt mondják, minden jó fotó történetet mesél, de legtöbbször nem tudni, mi van mögötte. Pedig gyakran nemcsak a kép maga különleges, hanem az is, ahogyan készült. Ezért gondoltam úgy, hogy a Pegazusban egy sorozat keretében néhány általam érdekesnek, vagy nehezen elkészíthetőnek gondolt kép keletkezésének történetét megosztom az olvasókkal.

A kezdetektől fogva, amikor még filmes géppel fotóztam – gyakran fekete-fehér filmre – imádom a fény, árnyék játékát és a tükröződések. Ha sikerül a szolgáltatomban állítani e két jelenséget, rendkívül érdekes eredménye lehet. A fotózás lényegének is ezt tartom, szolgálatba állítani a rendelkezésre álló fényt, mellyel olyan dolgokat is láttathatok, ami felett a szemlélő elsiklik. Amikor a fény-árnyék adta lehetőség és a tükröződés egyszerre van jelen, az hatal-

mas kihívás, hogy meg tudjam mutatni azt a pillanatot, amit nem tudok befolyásolni, csak kívánni, hátha eljön... Olyan ez, mint a vadászat. A fotós lesben áll, várja, hogy a „vad” a „fegyvere” elé kerüljön, s mindezt úgy, ahogy azt elképzelte: megfelelő mozdulattal, megfelelő helyen.

Ezen a képen sokat dolgoztam. Na, nem utómunkával, hanem a „vadászattal”. Tetstettek a tükrön a vízcseppek, a háttérben a sátoron kívüli fa árnyéka, ahogy a ponyvá-

ra vetül, gyönyörű grafikát rajzolva rá, már csak a ló és lovas hiányzott. Ez volt a legnehezebb és legtöbb türelmet kívánó feladat, végül sikerült. Az élesség szándékosan nem a lovason van, nem a valóságot akartam mindenáron megörökíteni, hanem valami pluszt, megfoghatatlant belevinni, hogy aki ránéz, gondolkodjon el azon, mit is lát, mintha egy pillanatra egy másik világba nézhetett volna bele.

Somogyvári Anett